

Aşkın Pendik Halleri Son

– Sevinç A. K. · 12 Ağustos 2012

O an gelmişti artık. Ameliyatı yürüten Operatör Uzman Kulak-burun-boğaz doktoru ilk olarak:

“ Adın ne delikanlı?” diye sordu.

Mehmet, durdu... Durdu....

“Konuşamıyorum ki ben.” dedi ya, odayı bir kahkaha tufanı aldı. O kadar sevinmişti ki, mutluluktan ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hastaneden çıktıklarında Angela okulu gereği yanlarında bulunamamıştı.

Daha önceleri konuşmadığından, askere alınmayan ve içinde ukde kalan Mehmet ilk iş askeri şubeye gitti ve durumunu izah etti. Bir aya kadar gideceğin yer belli olur dediler.

Angela'nın, işleri de babası gibi çok yoğun oluyordu; okul, eğitimler, hastane, ev.. Uyumaya dahi vakit bulamayacak dereceye geldiğinde, babasını çok daha iyi anlar olmuştu. Mehmet ise, ziyaretine gitmeyi çok istiyordu, ama çekiniyordu. Ne üzerindeki kıyafetleri buna uygundu ne de ona göre statüsü. O doktor bense bir hamal. Bana dönüp bakması sadece acıdığı için diye geçiriyordu içinden.

Amerika'dan gelen o haber, Angela'yı bir yandan mutlu etmiş, diğer yandansa sevdiklerinden bir müddet ayrı kalacağı için üzümüştü. Ama çok iyi bir cerrah olması biraz da bu yoldan geçiyordu. Pendik'e gitti son kez Mehmet'i göreyim diye. Evlerine ulaştığında ise, annesi kapıda oturmuş üzgün bir şekilde bakınıyordu. Angela; “Merhaba teyzecim, nasılsın ? Mehmet evde mi, sesi nasıl olmuş bir sorun var mı diye bakmaya gelmiştim, kontrol amaçlı.” Mehmet'in annesi, ağlayarak:

“Mehmet Kıbrıs'a askere gitti.” Dedi. O zamanlarda biraz karışık Kıbrıs. “Allah kavuştursun teyzecim” diyerek, sessiz sedasız ayrıldı oradan.

Amerika'ya 2 gün sonra gidecekti. Bavullarını hazırlamıştı. Aradan 3 ay gibi bir süre geçmiş, anne ve babasını her arayışında Mehmet'in ailesini de soruyordu; “ Gittiniz mi oraya, gittiğiniz zaman onlara da bir uğrayın, yaşlı insanların kimsesi yok.” Diye. Öyle ki, hiç beklemediği bir haber almıştı telefondan. Mehmet'in babası bahçede toprağı eşerken kalp krizi geçirmiş, zavallı yaşlı eşi de üzüntüsünden tansiyonu yükselince oracıkta beyin kanaması geçirerek hayatını kaybetmişti. Olan bitenden ise Kıbrıs'da vatani görevini yapmakta olan Mehmet'in haberi yoktu. Daha doğrusu haber verebilecek kimse yoktu.

Angela tüm bunlara çok üzölmüştü, yapabileceği bir şey de gelmiyordu elinden artık. Dönmesi ise bu kadar kolay değildi. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti. Haberleri radyodan, televizyondan duyuyordu, basın Kıbrıs Harekatı hakkında haberleri yayınlıyordu sürekli. Ölenler ve yaralananların haddi hesabı belli değildi. Kendisi Rum kökenli olabilirdi, ama sevdiği... Savaşmayı asla çözüm olarak görmüyordu, fakat devlet adamları tam aksini uyguluyordu.

Amerika'da eğitimini tamamlamış, görev yeri olarak Ankara'yı seçmişti. Ankara GATA'da Nöroloji uzmanı olarak görev alacaktı. Savaşta gazi olan, yaralanan o kadar çok hasta geliyordu ki oraya. Ayağı, kolu kopanlar, mayın patlaması sonucu hayatı kararan nice gencecik insanlar.

Bir gün hafızasını kaybetmiş bir hasta getirdiler oraya." Adı Mehmet" dedi görevli " Ama hiçbir şey hatırlamıyor." Şok geçirmişti o anda. Aşık olduğu adam, yine karşısına çıkmıştı onun.

"Yüzün de değışse, tanımım seni gözlerinden." dedi Angela. Artık aralarında Mehmet'in kafasına taktığı sınıf statü farkı kalmamıştı. Çünkü Angela bunu önemsemiyordu bile. O Mehmet'in saf, tertemiz yüreğini, masum bakan bir çift yeşil gözlerini sevmişti. Ailesinin kendi kararlarına karşı çıkmayacağını da çok iyi biliyordu. Evlendiler. Mehmet yıllarca hatırlamadı geçmişini, olan biteni sormadı da. Zaten kimi kimsesi de yoktu artık. Angela'nın geniş çevresi sayesinde iş de bulmuştu. Hatta evlatları bile olmuştu. Emekli olan babası arada Ankara'ya eşiyle birlikte kızları ve torunlarını ziyarete gelirdi.

"İstanbul çok değışti kızım, senin bıraktığın gibi değil."

Yıllarca İstanbul' a adım atmamış Angela, çok merak ediyordu oraları, ama bir türlü yoğunluktan başını kaldıramıyordu ki. Fırsatını buldukları bir anda, tatil amaçlı Pendik'teki evlerine geldiler. Mehmet biraz zaman sonra, "Sanki buralara daha önce gelmiş gibiyim." dedi. Onu tanıyanlar olunca, artık hafızası geri geliyordu. Her şeyi biranda hatırlamaya başladı. Eski , harabe evlerinden eser kalmamıştı. Sebze yetiştirdikleri bahçeleri artık beton yığınları olmuştu. Annesini babasını kaybetmesine mi yoksa evlerinin bu hale gelmesine mi, hangi birisine feryat fıgan edeceğini şaşırılmış kalmıştı artık. Eşinin desteğiyle ayakta duruyordu, ya Angela olmasaydı... Çocukluđunun gençliğinin geçtiği Pendik, nasılda gelişmişti böyle, sadece Pendik değil İstanbul bambaşka bir yerdi sanki, yabancı bir ülke gibi. İnsanlar değışmiş, o sıcaklık, yakınlık, samimiyet kaybolmuştu adeta. Kimse kimseyi tanımaz, selam verse "Sen de kimsin be adam!" diyecekler diye korkusundan sesini çıkaramaz olmuştu. Nasıl bu kadar değışebilirdi. Eskiden kuş uçmaz kervan geçmez bir yerken, şimdi nasıl da insan kaynıyordu burası. Adım atacak yer yoktu neredeyse.

"Gidelim buralardan, benim bıraktığım gibi değil artık burası, hiç bir tadı kalmamış."

Ertesi gün, Ankara'ya geri dönmüşlerdi. Büyük oğlu Marmara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'ni kazanmıştı yıllar sonra. Emekli olan Angela ve Mehmet, oğullarını büyükşehirde tek başına bırakmak istemeyince temelli döndüler İstanbul'a.

Yeni yeni sit alanlarının olduğu, hava alanının yapıldığı Pendik'ten lüks bir villa almışlardı emeklilik

ikramiyeleriyle. Yalı çok eskimişti, tamiri tadilatı hiç bitmiyordu. Dedesi miras olarak torunuma bırakacağım diye vasiyetini şimdiden yazmıştı bile.

Bir aşk daha doğdu Pendik'in sahillerinde ve nice aşklara gebe kaldı ya da kalacak kim bilir gece ile birlikte gün doğarken..

*

*

*

Sevinçli

***BİTTİ.